

Kde jsou jitra (ještě) tichá...

...nás, jako již poněkolkáté, zavedli i o letošním ročníku „IPA vandru po Českém Středoohoří“ během svátečního víkendu, ve dnech 27.-29. září, členové naší územní skupiny Eva a Marek Hanzíkovi.

Putování jsme zahájili v Dubici, okrajové čtvrti České Lípy, nenáročným, ale půvabným výšlapem na dosud nám neznámý **Robečský hrádek**. I když z něj kromě vyznačeného půdorysu už nic nezbylo, překvapilo nás, jak byl jeho staviteli využitý skalnatý ostroh nad roklemi, dodnes nesnadno přístupný. Odtud se šlo lesem přes **Pekelské kamenné schody** až ke **Kvítkovskému vodopádu**.

Po již tradičním obědě v Kravařích (opět nikoliv U Doušů, kteří ani letos v našem termínu nevynechali zahraniční dovolenou) jsme, díky doporučení skvělé paní z „Infa“, navštívili **Víseckou rychtu**. Jde o citlivě zrenovovaný dřevěný objekt z druhé poloviny 18. století, ve slohu typickém pro tuto krajinu. Ochotný průvodce úvodem upozornil, že takto zachovalá rozlehlá rychta je v republice unikátní. Během prohlídky nás pak seznámil s tehdejším životem a hospodařením na Kravařsku. Návštěvu Vísecké rychty lze vřele doporučit, stejně tak jako zhruba naproti nacházející se **cukrárnu U Adélky**. Její vlídná mladá majitelka nás po celý vandr rozmazlovala svými vynikajícími zákusky a z domácích zásob též moravskou meruňkovicí.

První přenocování jsme si užili opět na výrazné dominantě celého kravařského údolí, zřícenině hradu **Ronov**.

Zde se během večera k naší devíti členné skupině (z toho 4 členové IPA) přidali další 3 kamarádi. I díky nim se povídání u táboráku, i přes častý déšť, protáhlo až k půlnoci. Se zájmem si všichni vyslechli veselé vzpomínání Marka s Evou, jak se zde právě před třiceti lety seznámili. Upřímně jsme popřáli, aby jim to spolu vydrželo nejméně ještě dvakrát tolik let. Ronovské jitra nás jako vždy odměnilo úžasným rozhledem po celém překrásném Českém středohoří.

Krásy **Kolné a jejích vodopádů** v nelehko přístupném údolí, jsme prozkoumávali celé sobotní dopoledne.

Po odpočinku „U Adélky“ jsme se pak konečně vydali na **Bobří potok**, hlavní lákadlo celého vandru, rovněž nazývaného Bobřák. Marek s Evou nás několikakilometrovým pochodem, tzv. na těžko nádherným a divokým údolím tohoto potoka, dovedli až ke známému **Bobřímu vodopádu**. K přenocování zvolili romantickou loučku, z dřívějška jim důvěrně známou. Přes občasné déšť jsme si zde užili v družné zábavě prima večer a jitra (opět) překrásně tiché.

V neděli jsme si nejdřív zaskočili k „Adélce“ na rozlučku na „meruňku“ a kupu zákusků s sebou. Takto vybaveni jsme vystoupali z Ještěrp na málo

známou rozhlednu Hořidla. Kromě úžasných rozhledů po celém Středohoří nás zde pobavili také novodobí kovbojové na svých krásných koních.

Společný oběd a konzumace donesených zákusků v Chodounech přerušily, zase na celý rok, tenhle **vandr výborných kamarádů**, členů a přátel IPA.

S díky organizátorům a účastníkům – Jarda Antoš, sekretář
Foto: Hanzíkovi, Kopiczkovi, Antoš

